

GIRONA

Coneixem, gairebé, totes les ciutats espanyoles i bona part d'estrangeres, i jo no sé que ho fa, que Girona se m'emporti el cor.

El seu aspecte *vetust*; ses cases velles, afumades, colrades, emprò senyorils; sos carrers empedrats, devallants i tortuosos; sos rius i rieres: el Ter, l'Onyà, el Galligans... sos ponts; sos temples ròncs i centenaris: Sant Pere, Sant Feliu, i la superba i meravellosa Catedral, amb sa gran escalinata, son Angel sense testa al cim del campanar, i sa atrevida arcada imponent... tot això m'encanta i em fa saltar el cor... i ¿perqué no dir-ho? és que soc un admirador de les coses velles.

A Girona hi visquérem molts anys, potser els més alegres de nostra joventut. Allí vàrem estudiar, hi vàrem aprendre; també hi vàrem ballar... Allí hi sentirem bataments amorosos, propis de la joventut, allí hi vàrem cantar cançons corals i també amb l'armònica guitarra. Ajudàrem a fundar centres morals i societats recreatives, prenent-hi part activíssima en tots llurs actes, encara que tinguéssim d'atravessar els ponts amb un pam de neu...

Allí hi vàrem publicar les nostres primeres poesies, i trobar-me ben tost, els braços oberts de tots els caps-de-brot de la lliteratura: el Dr. Admetller, En Botet i Sisó, En Girbal, En Grahit, En Franquet i Serra, En P. de Palol... es a dir, tots els mestres de la intel·lectualitat gironina.

¡Què formosa que ha estat sempre, als meus ulls, la immortal Girona.!

Aquella Devesa! oh, la Devesa, als diumenges a la tarda! amb aquella currúa de gent, en sa major part jovenalla, fadrins i donzelles, la flor de l'alegria i de l'elegància! I aquella Font de Ferro! i aquella La Barcal oh, qué bé s'hi estava! qué agradables m'eran a mi aquells idil·lics paratges, amb tot i ésser abruptes i pedregossos!

I Pedret? i el Pont? també eren, per mi llocs predilectes de Girona i sos voltants. Allí hi anàvem sovint, amb la jovenalla de la nostra amistat, sobre tot quan s'esqueia Festa

Excursions al voltant de Calonge

Capella del Mas del Monjo. Situada en una petita prominència de la vessant N. E. de la serra de Vallbenera, enfront del Castell Barri, i a un quart del Molí Cremat.

Actualment serveix de paissa de la masia adjunta. Es de bon veure l'àbsis romànic. En la part de migjorn s'hi veu l'arc de pedra picada d'un altar que devia haver-hi, ara desaparegut i tapat. Encara s'hi conserva un batent de la vella porta ferrada.

Però el més interessant és una làpida de pedra molt dura, ara migpartida, que diu estava col·locada al sol, formant part de l'enllosat, probablement sobre una sepultura. Per més que la làpida sembla voler indicar que la sepultada en el Monestir de Sant Feliu sia la senyora, hom suposa que és més probable que sia el marit, tractant-se d'un monestir de monjos Benets.

Traduïda lliurement del llatí ve a dir; «A primers de Novembre de 1338 morí Geralda de «Llabià, muller que fou del venerable Bn. de Llabià, militar, de La Bisbal, sepul-

tat en el Monestir de St. Feliu de Guixols, la qual deixà un benefici per a un diaca, entre la iglésia de Fanals i el Monestir de Monges de Sta. Maria del Mar de Calonge, sobre alou lliure i franc, mediant tots els rèdits que dita senyora te per franc alou en la parròquia d'Aro; i que dit diaca de Fanals tingui la meitat d'aquests rèdits, i hagi de celebrar setmanalment dues misses en l'altar de la Beata Maria de la Iglésia de Fanals per l'ànima de dita senyora, del seu marit, i del fill seu; i que dites Monges tinguin l'altra meitat de dits rèdits, i hagin de celebrar en la seva iglésia dues misses en l'altar».

L'escriptura d'aquesta làpida és d'un gòtic perfecte i molt ben conservat, fora de les dos darreres ratlles.

Hi ha bellament grabats en relleu tres escuts en la part dreta, que son; un lleó rampant, un castell, i un lleó, i en la esquerra es repeteixen els mateixos motius.

B.

L'espina i la Creu (Cançó)

—Perquè son sempre tan tristes
més cançons em pregunteu?
Perque son cançons que diuen
d'una espina i d'una creu. || bis
D'una espina que clavada
tinc fa temps dins el meu pit
d'una creu que mos fills porten
fa ja segles... dia i nit || bis
Com voleu, doncs, que no siguin
sempre tristes les cançons
que per tots mos fills jo canto
carregats de forts grillons... || bis
Com voleu que així no sigui

veient jo per tot arreu
els meus fills esclaus i pobres
cada un d'ells portant sa creu? || bis

(Chor)

no ploreu, sou santa i màrtir
eixirà el sol bell com l'or
i nosaltres vostra espina
sabrem treure-us-la del cor. || bis

POESIA D'EN ANICET SARDÓ I VILAR

Viena (Austria), 1 - XII - 1934